

— Na den tweeden Zondag van het wachten, kwam er een bijna vroolijke onverschilligheid over Ina. Ze liep met flinken stap naar haar werk, hief haar hoofd op, en keek vaak naar de voorbijgangers, om zichzelf te doen zien. Ze wist nu wel dat Frans niet komen zou, en het was haar goed. We hebben elkaar niets meer te vertellen, dacht ze, maar meteen daarop voelde ze de onwaarheid daarvan. Zelfs kwam ze tot de overtuiging, dat ze veel gemeen hadden, Frans en zij; — misschien hadden ze gelijke karakters. Ze hielden van werken, daarbij hun borst verruimen en met hun ellebogen als 't ware alle andere dingen opzij duwen. — Er kwam een korten lach over haar mond, en ze voelde haar schouders zich rechten.

Op een avond bij de Kelwins vertelde ze van Holland. Rotterdam, zei ze, lijkt wel een klein beetje op Londen, maar toch heb ik in heel Holland gewoond. Het is een leugen, natuurlijk, dat het klein zou zijn, hoewel....

George Kelwin glimlachte. — Ga voort, zei hij.

— Ja, ik weet het niet, ik houd van mijn land, en ik heb het gevoel dat ik er nooit meer komen zal.

— Onzin, zei hij, spaar je wat geld over? — Hij had soms een directheid van vragen, die zijn vrouw verontrustte.

Ina knikte.

— Dan ga je er heen, straks, als de tulpen bloeien.

Ze zag de helle bloemkleuren voor zich uitwaaiëren over het lage land.

— Gaan jullie eens, zei ze gretig, jij en Maud, het is zoo mooi, en dan moet je mij ervan vertellen.

Hij keek naar de schittering van haar oogen. — Is het zoo mooi? zei hij vaag, en even later: Ik begrijp jou niet, je bent als een roi en exil.

Ze hief langzaam haar hoofd op naar het licht van de lamp. — En? Wat is daaraan onbegrijpelijk? Koningen worden verbannen, gewone menschen, naaistertjes, verbannen zichzelf. En dan went het wel, soms krijgen ze het zelfs heel goed. — Ze zweeg plotseling, dacht aan Frans. Hij zat in zaken die zich uitbreidden, had geen tijd meer voor haar. Maar op dat oogenblik hinderde het haar niet. Ze voelde haar leven als iets dat zichzelf voortstuwde en haar jeugd had ze los gelaten achter zich. Ze was te jong om daarop te blijven staren, en genoot, onbewust, van den stroom die haar meevoerde.

Rustig vertelde ze verder, over dat land, waar ze zooveel jaren had gewoond.

(Wordt vervolgd).

